

ning, at der for Staten ingen Risiko er ved at forhøje Garantien fra 80 pCt. til 100 pCt., saa er jeg ikke rigtig klar over, hvor Ministeren her vil hen. Er der Risiko for Garantien ved 80 pCt., saa maa jo Risikoen være forøget for Staten, naar Laanene bliver udvidet til at omfatte 100 pCt. Men vi fra vor Side er naturligvis — og det tror jeg nok, jeg sluttede med at sige — villige til at forhandle i det Udvalg, som nu bliver nedsat ogsaa om den Paragraf.

Den højtærede Landbrugsminister udtalte i Anledning af § 11 om Grundforbedringsarbejder, at han navnlig ikke kunde begribe, at jeg kunde gaa imod det Forslag. Hvad jeg gik imod i det Afsnit, var, at det gik ud paa at udvide den nuværende Lovs Maksimum 1 500 Kr. til Maksimum 5 000 Kr. og at gøre de 20 pCt. deraf til Tilskud. Jeg nævnte nemlig, at der var nogen Sandsynlighed for, at de, der kunde opnaa Kommunegaranti, ogsaa ad anden Vej vilde kunne opnaa at skaffe sig det Beløb, der var nødvendigt, og de, der ikke kunde opnaa Kommunegaranti eller vanskeligt kunde opnaa den, vilde i Forvejen have nok at gøre, saaledes at de ikke turde belaste deres Bedrift; selv med Mulighed for den Forbedring, som — det er jeg fuldkommen enig med den højtærede Minister i — derved vilde kunne blive gennemført. De vilde ikke i nogen stor Udstrækning turde indlade sig paa den Slags Ting i Øjeblikket. Saa sluttede jeg med at sige, at med denne Paragraf, navnlig Bestemmelsen om at give Laan og Tilskud til Kommuner og Selskaber til Afvanding, Kultiveringsarbejder og den Slags Ting, kunde jeg tænke mig at gaa ind i en Lovgivning netop paa dette Punkt. Og naar jeg kunde tænke mig det, er det, fordi det jo ikke er noget nyt herhjemme. Vi har jo lovgivet om Marsken i Tønder. Man er jo gaaet til at bevilge flere Millioner til dens Afvanding, og der ligger Arealer rundt omkring i Landet, som vilde kunne afvandes paa samme Maade. Men naar en saadan Afvanding, eller hvad det nu er, finder Sted, vil der gaa saa mange Aar, før der kommer til at foreligge virkelige Resultater deraf, at selv om der kom gode Resultater, vilde en 10-aarig Afdragsperiode for de Laan, der er fastat her i denne Lov, være saa kort, at hvis det er virkelig store Arbejder, det drejer sig om, vilde de paa-gældende Selskaber aldeles ikke turde optage Laan paa disse Betingelser, selv om de kunde faa de 20 pCt. i Forskud, fordi Afdragene vilde falde saa hurtigt og være saa store, at de vedkommende i mange

Tilfælde ikke vilde opleve at faa de Indtægter, der kunde flyde deraf. Naar den højtærede Minister nævnte et ganske bestemt Sted, hvor saadanne Arbejder skulde til at foregaa, Rødby Fjord, og at man havde afslaaet et Andragende derfra med den Motivering, at der ikke var Midler til Raadighed dertil, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at der er ganske rigtigt et Andragende derfra, men Motiveringen for, at det blev afslaaet, var ikke den, at der ikke var Midler dertil, for saadanne Midler kunde jo eventuelt søges bevilget, og der var nogen Sandsynlighed for, at de vilde blive bevilget, men Motiveringen var den, at Udgifterne dertil skønnedes ikke at ville være saa store, at der var Anledning for Staten til at træde ind i dette Forhold. Det er en forkert Motivering, men det er den virkelige Motivering.

Desværre maatte jeg savne en Udtalelse fra den højtærede Landbrugsminister om, hvorvidt han vilde være med til at overveje en Nedsættelse af Renten af de Laan, som Jordfonden har i Form af de Obligationer, den ligger med fra de forskellige Majoratsgodser. Jeg skal ikke afæske noget bestemt Svar ved denne Lejlighed paa dette Spørgsmaal; der vil sikkert blive Lejlighed til at forhandle ogsaa om denne Sag.

Endelig udtalte den højtærede Minister, at hvad angik vore Afsætningsforhold til Tyskland, var vor Eksport af Landbrugsprodukter dertil stadig stigende. Det er et Forhold, som jeg er vidende om, men Ministeren føjede til, at disse Produkter, hvoraf der var stadig stigende Udførsel til Tyskland, var Smør, Flæsk, Æg o. s. v., og det var ikke det, jeg talte om. Jeg talte om, at den tyske Toldlov har bevirket, at den Kødproduktion, som har været saa stor og indbringende her i Landet, er blevet det stik modsatte, og at det var beklageligt, at det ikke var muligt gennem Forhandlinger at ændre dette Forhold.

Til Slut skal jeg udtale min Paaskønnelse overfor den højtærede Statsminister af, at man fra Ministeriets Side var opmærksom paa den urimeligt høje Prioritetsrente, som Landmandsbankens Hypotekafdeling tog paa Prioriteter i fast Ejendom. Jeg haaber paa, at der vil kunne komme et godt Resultat ud af de Forhandlinger, som Statsministeren tilsagde, at han nu vilde føre med Landmandsbankens Direktion om dette Forhold.

Erhvervsministeren (Stærning): Jeg skal kun gøre nogle faa Bemærkninger og først sige, at jeg hører jævnlige her i den høje